CONVORBIRI LITERARE

ANDREI PATRAȘ

CUM FIARA RĂNITĂ...

Iulie 2019

Pentru Nicu, gândurile bune la răsărit de an!
Iași, dec. 2025, Andrei

Odă
Am fost cîndva un rege. Acum desculţ străbat
cetăţile. Prin porturi,
beţi mateloţi mă strigă cu vorbe de ocară.
Şi neasemuit era acel regat.

Aveam femei trufaşe şi sute de fecioare.
Şi sclavi aveam. Corăbii
din ale lumii margini se întorceau cu pradă.
Semeţ se oglindeau catargele în mare.

Foşneau mătăsuri scumpe. La baluri şi ospeţe,
în desfătări, cu chipuri
viclene şi supuse mă preamăreau curtenii.
Robit eram şi orb. Deşartă frumuseţe...

*

...am fost cîndva un rege. Acum străbat mereu
cetăţile. Prin porturi,
beţi mateloţi mă strigă cu vorbe de ocară
şi-n palme cerşetori au bani cu chipul meu...

Descîntec
Păsări mari pornească-n taină decuseară
peste creste sure
pe-nnoptat să fure
apă ne'ncepută din urmă de fiară.

Spre alte tărîmuri stelele apună,
cai de-argint tresalte
prin ierburi înalte,
în inima nopţii, prin dumbrăvi cu lună.

În coame s-aducă iarba fiarelór
tămăduitoare,
din pustii hotare,
să desferece al inimii zăvor.

Inima-n mirare umble pînă ce
în cale-or să vie
de Sîntămărie
negrăite doruri să o farmece.

Elegie (variantă)
De vifor de clipe răpus,
liman în vreun ostrov de timp căuta-voi,
căci lumi au pierit înainte de noi
şi-atîtea minuni au apus.

O blîndă maree pe cer e,
pe-albastrele căi adumbrite de îngeri;
la hanul tîrziu de la marginea nopţii
ulcioare ciocnim în tăcere.

Cad stele pribege, ursite
la pîndă-ndelung în adînc germinează
şi trist prevestind singuratice ore
cuvintele mor nerostite.

Căci ştim că ne sînt numărate
ca rodul în pîrg dimineţile noastre
ce-ntruna şi-amînă culesul. Sînt sute,
sau mii, sau e ultima poate.

Şi în dimineaţa, fugara,
uita-vom cireşul acesta în floare,
cînd de pe pustiul tărîm al Tristeţii
în van vom dori primăvara...

Copilărie
M-am născut
din zborul frînt al tatălui meu
şi din zbaterea fără de aripi
a mamei mele.
Cerul întors sîngera în adîncuri.
Sub ploile calde visam cu bobul de grîu
adierea holdelor în nopţile cu lună
şi-n albii secate de rîuri,
lipit de inima pietrelor,
ascultam mugetul puhoaielor.
Urcam cărări, povîrnişuri şi-n locuri anume ştiute
căutam cu uimire Floarea-Paştelui
ca pe Graalul sfînt.
Nemuritor priveam norii
ca pe nişte iluzorii fregate
cucerind purpurii aurore.
Mai tîrziu, din fagurii toamnei
culegeam mierea amiezilor
şi odată cu bruma, prin sînge,
năvalnic vîslea un sol
prevestind chemările unui străin anotimp...
M-am născut
din zborul frînt al tatălui meu
şi din zbaterea fără de aripi
a mamei mele.

Către corinteni...
Dragostea nu te întreabă cînd vine
peste veacuri de dor, prin genuni şi lumine.
Ea e floare de foc ce în noi se-nfiripă,
răsărit şi apus într-o clipă.
Ca un arc peste boltă se-arată.
Dragostea la ale sale nu cată.
Dragostea nu ne vrea jurăminte.
Dragostea niciodată nu minte.
Dragostea e-ndelung răbdătoare.
Dragostea niciodată nu moare.
Ne dă-n suflet balsam şi arsură
şi-nfiorare că poate-ntr-o zi
n-o să-i mai fim pe măsură...
Dragostea nu te întreabă când vine.
Pentru ea te lepezi de sine.

Cum fiara rănită...
Anisiei
Cum fiara rănită prin frunze cătînd
limanul îşi pierde cărarea,
mă surpă vîrtejuri de crîncen orînd.
Hăitaşii îmi sfîşie zarea.

Trec ciutele toamnei, se pierd ca o rugă
tîrzie prin veştedul crîng,
ca nişte vedenii toţi anii în fugă
în juru-mi la pîndă se strîng.

Şi vuiete stranii mă cheamă în lut,
şi piere al sîngelui şopot
cum fără de limbă se tînguie mut
pustiu şi departe un clopot...

Sonet (V)
Nu ura, nici blestemul celor iubiţi ne doare,
nici cînd ne smulg întruna bucăţi de suflet viu,
ci cînd săgeţi aprinse de dor pier în pustiu,
ciocnindu-se zadarnic de-un zid de nepăsare.

Căci ura e iubire arzînd nepricepută,
iară iubirea-i floare ce-şi trage seva din
suspine şi din zbucium cum leacul din venin.
Cine-i veghează rodul, de vrea, şi munţii mută...

...cuvintele ce-odată puteau să ne alinte
se surpă azi lovite de-al nepăsării dig
şi-n hăuri de uitare înstrăinaţi cădem,

iar şoaptele crezute cîndva, în taină, sfinte
nu ne mai dau fioruri, nu-s nici măcar blestem...
Şi ca-ntr-un ochi agonic în noi se face frig...

Elegie (II)
Tîrziu în rozariu, rănite, sub purpura serii,
corole de roze atinse de greaua lumină,
pălind, se destramă puzderii
şi blînd se preschimbă-n ruină.

Căci tot ce-nfloreşte cîndva, şi preaplinul iubirii
şi-uitatele vechi galaxii şi aceste petale,
mereu hărăzit e pieirii.
Şi rodul se surpă pe cale.

Şi-n van căuta-voi oprelişti acestei risipe
cu-o stranie spaimă aievea-ncercînd să cuprind
şuvoiul năvalnic de clipe
prin lumenul lumii zvîcnind...

*

...sub purpura serii cu fine otrăvuri de roze,
domol ca-ntr-un vis cufunda-mă-voi fără să ştiu,
pierdut în suave narcoze,
trecînd prin rozariu, tîrziu...

Sheherezada
De veghe-n nopţi înalte înfriguraţi priveam
în flăcări cum se zămislesc himere
şi aşteptam cenuşa în tăcere.
Străine chipuri pale păreau că bat în geam.

Ne-adăposteam în vise cu mări adînci de spice,
voiam să fim celeşti corăbieri,
cuceritori vîslind spre nicăieri,
iar cornul lunii valuri de lanuri să despice.

Gîndeam la constelaţii ce pîlpîie şi pier
prin spaţii oarbe fără de hotar,
pierzîndu-se prin veacuri în zadar
cum pulberea în raza unui uitat ungher.

Ştiam că tot ce Timpul cu greaua lui aripă
atinge se preschimbă în uitare
şi, -ntulburaţi, întruna amînare
mai căutam zadarnic la marea sa risipă.

Prin tainice amurguri, tîrziu culegător
treceam şi după fiecare zi
credeam că poate mîine-n zori vom şti
de ce se coace rodul, mereu necruţător...

*

...dar nopţile întruna veneau fără de veste
şi-n zori eram ca un sărac poet
ce luna a lăsat la amanet.
Şi aşteptam iar seara şi ultima poveste...

Sonet (III)
Fără iubire gîndul e osîndit la moarte
cum pe o piatră stearpă se-ntinde rădăcina
în van din vreo sămînţă căzută în lumina
ce crunt, fără de vreme, de viaţă o desparte.
Iar celui ce-n iubire nu poate să mai spere
şi toate-n astă lume îi par amăgitoare,
îi este calea firav izvor ce sub dogoare,
pornind înspre pustie, sorbit de soare, piere.
Cînd din adîncul firii, zvîcnind, se înfiripă
şi se înalţă-n taină o flacără subţire
spre ceruri să înfrunte ne'ndurătoarea clipă,
înveşmîntaţi în slavă atunci, înspre liman,
surpînd vremelnicia, noi fi-vom prin iubire
precum izvorul cată un nesfîrşit ocean...

Nostalgie (V)
Gîndind la poveşti cu cetăţi depărtate,
văd luna cu chip de copilă bălaie
şi umbrele par prin odaie
cu stranii contururi de-apuse regate.

Şi neguri destramă cu blînda ei rază
din frigul înalt şi din colburi celeste,
iar tainic în noapte ea peste
ursite la cumpene-albastre veghează.

Se pierd caravane de vise fugare
şi-aduceri aminte prin vămi nevăzute
precum fantomatice ciute
cătîndu-şi iubirea prin sterpe frunzare.

Uitată departe pe-al cerului crug,
din vinete hăuri pulsînd prin vecii,
de strajă în zorii pustii,
o stea, tot mai stins, se înalţă pe rug...

La Troia
De dor mistuit şi mînie zăcea la corăbii Ahile
de cînd Agamemnon cu sila-i luă pe Briseis.
Şi-i crunt năruit ca ruina. Departe şi zeii-s...
Cernit, de nimic nu se-atinse trei zile.

Şi nu-i mai aduc mîngîiere nici sclave, nici daruri, nici pradă
şi-i fier înroşit peste rană şi-n sînge venin e
cînd gemete-n noapte aude din corturi străine...
Şi-n juru-i doar moarte ar vrea să mai vadă...